

Révész Gáborné A Ribbingelundi Szanatóriumban

Ribbingelundban, a szanatóriumban készült a kép. Ide 1945 novemberében kerültem, amikor már kicsit jobban voltam. Ez egy rehabilitációs intézet, kifejezetten egy tüdőszanatórium volt. Én jobbról az első vagyok, hogy a többiek kicsodák, már nem tudom. Nagyon jó levegő volt, arra emlékszem, és sokat voltunk kint, a levegőn. Ez a kúra része volt. Nagyon komfortosak voltak ezek a barakkok. Az árnyoldala csak az volt, hogy óriási szobák voltak benne, és voltunk vagy húszan egy szobában. Ma is létezik ez az intézet, ma drogelvonó van ott. A svéd állam, a Svéd Vöröskereszt teljesen 'kistafirungolt' engem. Amikor megérkeztünk Svédországba, az első dolog az volt, hogy aki már járni tudott, azt elvitték egy ruharaktárba, és felruházták téli-nyári ruhákkal, de még sícipővel is, mert télen majd mindenki sível közlekedett. Én ugyan a kórházban nem síeltem, de síbakancsom volt -- megőriztem azt a síbakancsot, és nem olyan régen odaadtam egy hajléktalannak. Télikabát, nyári ruha, cipő, fehérnemű, amit el lehet képzelni, azt mindent kaptunk. Hetenként zsebpénzt kaptunk. Hogyha valaki csokoládét akart venni vagy bármit, az tudott, nem volt kiszolgáltatva annak, hogy mit kap enni. Habár nagyon jó ellátásunk volt, de ki voltunk éhezve az édességre meg olyasmire, amiket otthon nem lehetett kapni. Amíg feküdnöm kellett nyolc hónapig szigorúan, illetve a szanatóriumban, ahol csupa menekült volt a légerekből, akkor is már tudtam dolgozni. Viszonylag erős és egészséges voltam. Jött egy kereskedő a kórházba, aki bébiholmikkal kereskedett, és megkérdezte, ki tud varrni közülünk. Én is jelentkeztem, hogy tudok kötni. Szóval bedolgozást vállaltunk jó néhányan, akik tudtunk ilyesmit csinálni, úgyhogy én elég rendszeresen kerestem pénzt.